

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 167/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/18/2022 z 27. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a porušenia čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia o odmietnutí dovolania sťažovateľky a „konaním súdov nižšieho stupňa“, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe žaloby [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) proti sťažovateľke o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa na Okresnom súde Bratislava III začalo konanie vedené pod sp. zn. 42Cpr/32/2015. Rozsudkom z 31. mája 2018 okresný súd 1. určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu zo strany sťažovateľky listom z 18. mája 2015 je neplatné, 2. zamietol žalobu o určenie, že žalobca neskončil svoj pracovný pomer na základe výpovede danej zamestnancom a že jeho pracovný pomer trvá naďalej, 3. žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Na základe odvolania žalobcu proti II. výroku rozsudku Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 8CoPr/1/2020-304 z 21. júla

2020 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil tak, že pracovný pomer žalobcu naďalej trvá, a potvrdil v časti zamietnutia žaloby o určenie, že žalobca neskončil svoj pracovný pomer na základe výpovede danej zamestnancom. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 2/3. Podľa krajského súdu vzhľadom na okolnosti prípadu nebolo možné zo žiadosti žalobcu z 21. marca 2015 podľa jej obsahu vyvodiť, že by mal žalobca v úmysle jednostranne ukončiť pracovný pomer.

3. Rozsudok krajského súdu sťažovateľka napadla dovolaním podaným z dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), keďže krajský súd zmätočne a nesprávne právne posúdil vec a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol, keďže podľa jeho názoru sťažovateľka v skutočnosti nenamietala nesprávny procesný postup, ale nesprávne právne posúdenie, čo nemožno kvalifikovať ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, pokiaľ nedosahuje intenzitu nepreskúmateľnosti, čo v prejednávanej veci nevzhladol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti postupu najvyššieho súdu v predmetnom konaní a jeho uzneseniu, ktorým odmietol jej dovolanie, sťažovateľka podala túto ústavnú sťažnosť, v ktorej pomerne zmätočne a nezrozumiteľne vyjadruje nespokojnosť s rozhodnutím okresného súdu a krajského súdu, ktoré považuje za nepreskúmateľné a nespravodlivé. Popisuje okolnosti súvisiace so sporným skončením pracovného pomeru (odmietavý postoj žalobcu vykonávať akúkoľvek prácu a porušovanie pracovnej disciplíny, neoznámenie, že trvá na ďalšom zamestnávaní). Vo vzťahu k najvyššiemu súdu namieta, že dovolanie odmietol nezákonne, že Civilný sporový poriadok mu neumožňuje vrátiť predložený spis inak než zákonným postupom. Nepovažuje za spravodlivé ani priznanie nároku na náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie označených práv sťažovateľky nespravodlivým uznesením najvyššieho súdu, ktorým odmietol jej dovolanie.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Ústavný súd poukazuje na § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje

jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

8. Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03, II. ÚS 2/2015, III. ÚS 90/2018).

9. Z verejne dostupného Registra doložiek právoplatností a vykonateľností súdnych rozhodnutí vyplýva, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 8. novembra 2023.

10. V okolnostiach prejednávanej veci pripadol posledný deň lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde na 8. január 2024 (pondelok). Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená v elektronickej podobe so zaručeným elektronickým podpisom 22. januára 2024.

11. Prílohou ústavnej sťažnosti je aj elektronický dokument z 20. novembra 2023 – doručenka, na ktorej je uvedený odosielateľ kancelária najvyššieho súdu a prijímateľ Advokátska kancelária JUDr. Jozef Holič s. r. o. s popisom „*doručenka k 1Cdo/18/2022 muselo byť vedené na najvyššom súde vedené pod číslom 1Cdo/109/2021, nebolo vrátením súdu prvej inštancie skončené. Značka odosielateľa: 1Cdo/18/2022 a 1Cdo 109/2021 Žalobca [redacted] podané jedno dovolanie a na NS SR sa evidujú dve čísla konania o dovolaní. Značka prijímateľa: 20/11/23 Vec vrátená 25.8. 202+ nebola skončená. Spravovací a kancelársky poriadok, vyhl. MS SR 543/2005 nepozná ani vrátenie listom predsedu senátu a ani skončené inak.*“, ktorého obsah nie je podľa ústavného súdu spôsobilý spochybníť nadobudnutie právoplatnosti napadnutého uznesenia, tak ako je uvedené v bode 9 tohto uznesenia.

12. Keďže lehotu uvedenú v § 124 zákona o ústavnom súde nemožno odpustiť, pričom sťažovateľke táto lehota do dňa podania ústavnej sťažnosti uplynula, ústavnému súdu neostávalo iné ako ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietnuť z dôvodu, že bola podaná oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

13. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že ústavná sťažnosť navyše nespĺňa ani zákonom ustanovené náležitosti, keďže napriek deklarovanému právnomu zastúpeniu (prílohou ústavnej sťažnosti je plnomocenstvo na zastupovanie advokátom) ústavná sťažnosť neobsahuje žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu, z ktorej by sa dalo vyvodiť, ako napadnuté uznesenie najvyššieho súdu porušuje označené práva sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru.

14. Ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018). Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných

práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor pre dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania. Návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavno-právne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014 a i.). Rovnako nie je ani postačujúce, ak sťažovateľ v ústavnej sťažnosti odôvodní namietané porušenie svojich práv výlučne odvolaním sa na relevantnú právnu úpravu či judikatúru súdnych autorít. Konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa už pri jeho začatí vyznačuje bezvýnimočným uplatňovaním dispozičnej zásady, a preto ústavný súd nie je oprávnený „dopĺňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku taký petit sťažnosti, resp. jej odôvodnenie, ktoré nespĺňajú požiadavky kladené na ich kvalitu zákonom o ústavnom súde (I. ÚS 683/2022).

15. Ani pri uprednostňovaní materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti nie je na ústavnom súde, aby vyhládaval za navrhovateľa konkrétne dôvody namietanej neústavnosti, ktoré podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde majú tvoriť obsah návrhu a určovať rozsah ústavného prieskumu ústavným súdom, ktorý je podľa § 45 zákona o ústavnom súde rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania viazaný (porov. *Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 248.*).

16. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že označené nedostatky zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na perfektnosť základných náležitostí návrhu slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 576/2020).

17. Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci je zároveň prítomný aj dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, keďže nemá náležitosti ustanovené zákonom.

18. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu